

már nem ível felfelé semmi
vagy megállt vagy alszik
pihenni egy új ismeretlennel
összeadódni
redukálódni
reggeli vízre szomjazni
mert ott zuhan le a tenger
a két medencecsont szorosában
aláhullik
kioltja a fejemben égő házat
otthonatlanok
meztelenek vagyunk
kilátszódnak a belső szerveink
te kedves ismeretlen
hajnal a hasad
s méhedben lesz kedve felkelni a napnak
hagyd ébredezni
hogy reggel ölelkezessenek a szüzek
mint épp most mi csak feloldozva
ilyenkor csak ez jó
mert ereinkben házasodott az endorfin s a melanin
csak el ne felejtselek
leomló táj az emlékezet